

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > ספר ליקוטי מוהרן 003 תורה א

ספר ליקוטי מוהרן- 003 תורה א

על ידי זהכאשר יש גילוי של חן, נתקבלים כל התפילות והבקשות כי עקר מה שאין נתקבלין הבקשות הוא מחמת שאין להדברים חן, יש כאן דקדוק שעד עכשיו התורה דיברה בתפילות ובקשות, כמו שהוא התחיל בהתחלה, 'כל התפילות והבקשות שאנו מבקשים ומתפללים וגו' ועל ידי זה נתקבלין כל התפילות והבקשות' וגם כאן בתחילת הקטע הזה, וכאן הוא עובר מיד לשינוי לשון - במקום תפילה - בקשה. שני מהלכים בדבר - מהלך אחד שהוא מיד בא להסביר את מהלך האות ת', וקש כידוע זה גימטריה ת' כמו שאומרים רבותינו 'בית עשו לקש', כנגד ארבע מאות איש שהיו עמו שזה בבחינת אות ת', שהיא עניין של ארבע מאות, וכן כאן בפרטות הוא מסביר את מדגרת הבקשה, ונקודה יסודית מאוד ועמוקה מאוד בכל מהלך תורת ליקוטי מוהר"ן - הזכרנו כבר שבקשה, חז"ל אומרים שזה מלשון קש ומלשון היקש - דבר המוקש לי - קש,קשת,קשקשת, דבר המוקש לי. בתורת ברסלב ישנה נקודה יסודית מאוד מאוד, מעין מה שיש בזהר הקדוש 'את פני האדון הויה - זה רשב"י', כלומר כביכול הנברא הוקש לבורא ומצד כך הפלגת הנברא היא כביכול מעין לשון של הפלגה שאומרים בבוא אומרים בנברא, ומצד הלשון הזה נמצא פעמים רבות, גם בשיחות הר"ן ועוד, הביטויים המפליגים מאוד, כל זה מחמת ההוקש לי, זאת הסוגיה של הבקשה, ואם כן, כאשר כאילו אין בלבו מקום שיכנסו הדברים, כלומר, ואין נכנסין בלב של זה שמבקשין ממנו כאלו אין בלבו מקום שיכנסו הדברים בלבו

מחמת שאין להמבקש חן, שיכנסו הדברים בלבו של זה, שמבקשין ממנו אז כאשר הוא מבקש ואין לו חן, אז הדברים אינם יכולים להיכנס, אבל על ידי התורה, שעל ידי זה נתחברין ונתקשרין הנ וזה כפ"ל, שזה סוד לעשות מתלורה תפילה, כי לולי שהוא עושה מהתורה תפילה אז אין לבקשה חן, ואם אין לבקשה חן אז ממילא הדברים לא נכנסים בלבו של זה, אבל כאשר כן יש על ידי התורה, על ידי זה נתחברין ונתקשרין הנ' והח' כנ"ל, בבחינת ח' - חכמה, נ' - מלכות, מאן מלכי רבנן, כי 'בי מלכים ימלוכו', ונעשה חן ועל כן נקראת התורה: "נעלת חן" היא מעלה חן, ואזי זוכה שדבריו הם דברי חן, ואזי נתקבלין דבריו ובקשותיו כלומר, על ידי שהוא מצרף את מדרגת החכמה למלכות מלעילא לתתא, על ידי כן מתתא לעילא אזי נתקבלין דבריו ובקשותיו. דבריו כלומר, כמו שיש בדבר ה' שמים נעשו, הוא שינה את הלשון מה שהיה כתוב קודם לכן 'תפילות' ללשון של 'דבריו ובקשותיו', דבריו כלומר, בזה הוא מוקש למציאות הבורא, כמו מי שמדבר דברי חן שנקנסין דברים בלב המתבקש דהינו זה שמבקשין ממנו וכן יאמר ??? 3:22 כמו שדבריו של מקום עושה רושם, עשרה מאמרות שבהם נברא העולם - כך דבריו של האדם, מאותה מעלה, בבחינת 'ותזר אומר וקם לך' (איוב, כב כח) ??? 3:33 אז נתגלה שדבריו יש להם מציאות של קיום ברור, כאן העומק הנוסף עכשיו במהלך פני הדברים, עד עכשיו נתבאר מהלך של ח' ונ' - ח' מלעילא לתתא חכמה, נ' מלכות לתתא מתפשט מהחכמה עד מציאות המלכות, וכשזה עולה מתתא לעילא אז עולה מנ' לח', ועל ידי כן זה דבריו עושים רושם ונתקבלים בלב השומע ??? 3:57, כאן עכשיו תהיה תוספת עצומה בתורת ברסלב, וזה בחינת ת', אז כמו שהזכרנו קודם, זה בחינת קש-בקשה, קש גימטריה ת', אבל יתר על כן, הינו על ידי שנתחברין ונתקשרין החי"ת והנו"ו שבאופן אחד זה צורת ת' - ח' ונ', ונעשה בחינת ח"ו על ידי זה נעשה בחינת ת"ו, שהוא לשון חקיקה ורשימה כמו שכתוב: "והתוית ת"ו" כי על ידי החן נחקק ונרשם מקום בלב המתבקש לקבל הבקשה כי על ידי החן נתקבלו דבריו נמצא, שבחינת ח"ו חקק מקום בלב זה שמבקשין ממנו כדי שיכנסו דבריו בלב, ויקבל בקשתו והחקיקה ורשימה זה בחינת ת"ו כפ"ל להבין ברור, עד עכשיו הוא הסביר בפשוטו של דברים שהחן יוצר מציאות שהדברים מתקבלים אצל מי שהוא מבקש, ואזי נתקבלין בקשותיו, נכנסין הדברים בלב המתבקש, כביכול כלומר, קודם לכן יש מקום בלב המתבקש, רק על מנת שזה יוכל להיכנס, צריך חן. תוספת הדברים שנתבאר השתא - שהוא חוקק כלי מקבל, לא רק שיש חן בדברים אז הם יכולים להתקבל בכלי שקדם לכך, רק החן גורם שהם יכנסו ואילולא החן הם אינם יכולים להיכנס, אלא החן יוצר חקיקה חדשה. זאת ההבחנה שנקראת ת"ו, שיוצרת חקיקה חדשה, 'והתוית תו' יוצרת מציאות של חקיקה. וכאן יש עומק עצום ונורא, הזכרנו קודם שזה הגדר של בקשה, דבר המוקש לי, כביכול נברא מהם בורא, מה הוא אף אתה.

מה היה הראשית כביכול, תחילת הבריאה? הקב"ה סילק את אורו יתברך שמו, ויצר מקום חדש ששם יהיו הנבראים. גם בעבודת הנבראים מעין כך, ליצור חקיקה כביכול אצלו יתברך שמו שיקבל את התפילות, כאן מונח העומק שהזכרנו את מהלך הבקשה, שזה ההיקש ל'הוה דומה לו', מצד כך, כל תורת ברסלב כמו שהזכרנו היא בסוד הנ' - חוזרים ומדגישים. כל תורה מהתורות האלה צריך לפרש אותן בסוד הנ', והנ' ח' בחינת נ' ח' שעולים למעלה ממלכות לעולם החכמה - על ידי כן היא יוצרת ת"ו, היא יוצרת חקיקה בעליון, וכאן מתגלה איך התחתון יוצר חקיקה במציאותו של עליון, ועל ידי דילוי הדבר הזה אז מתגלה בעומק שכל הגילוי הא אופן של כלי מקבל, כשזה מתגלה מצד אחד בתורת ברסלב, אז הכל בנוי על תפילה לבקש ולבקש ולבקש. כלומר - להכניס לתוכי. כשזה מתגלה מהצד העליון - היא גופא - הנקודה היא הפוכה - ליצור כלי מקבל בעליון. ??? 6:34 תורת ברסלב שהיא בסוד הנ', יש נ' ישרה ונ' הפוכה בבחינת 'ויהי בנסוע הארון', הגילוי של הארון יש לו את שני הצדדים, או מלעילא לתת המשכה לכלי מקבל של האדם. או מתתא לעילא גילוי של חקיקה ויצירת כלי מקבל בעליון, ובעומק יצירת חקיקה וכלי מקבל בעליון הוא גופא מחדש כלי חדש במקבל של הנברא - זוהי בחינת לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי לב טהור ברא לי - בריה חדשה. ואם כן **וְזָהוּ: דְּבָרֵי חֻכְמִים בְּנִחַת נְשָׁמָעִים נִחַת** **דִּיקָא, הֵינּוּ בְּחִינַת חֵן הַנְּ"ל** לאבל הוא שינה את זה מחן ח-ן, עכשיו זה הופך להיות נחת נ-ח, זה גופא מה שהזכרנו - מלעילא לתתא זה ח-ן חכמה-מלכות, מתתא לעילא זה מלכות-חכמה, ואז זה עולה וחוקק למעלה, 'היינו בחינת חן הנ"ל, **וְהַת הַנְּ"ל, וְעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה אוֹתוֹת נִחַת, וְאֵז נְשָׁמָעִים דְּבָרֵינוּ, וְנִתְקַבַּל בְּקִשְׁתּוֹ כִּנְ"ל**. כלומר, מחמת שהוא חוקק מציאות של חקיקה של כלי מקבל, כלומר, אותיות נחת כשלעצמם - יש נחת שהגדרת הדבר מלשון ??? 7:37, בחינת נחת אותיות חתן ??? 7:43, כמו שאומרת הגמרא בבבא מציעא - הוא יורד, זה מלעילא לתתא. וישנה הבחנה שהוא מבקש מתתא לעילא, מצד כך נחת זה אותיות תחנונים, ת-ח-נ, זה בחינת תחנונים. אז מתגלה ההבחנה מצד אחד שזה מלעילא לתתא כמו שהוזכר בבחינת נחת - מציאות של ירידה. וישנה הבחנה כמו שהוזכר של תחנונים מדין מלעילא לתתא. ישנה הבחנה של נחת שזה אותיות של נחת - וניתח אותה לנתחיה, זה להעמיד את הדבר בחלקיו ובקבוצותיו, מכל מקום אבל הגדרת הדברים בהירה מאוד, מציאות כל עומק מהלך פני הדברים שנתבאר כאן השתא, הכל זה בסוד הנ', והנ' הזו עולה מתתא לעילא היא נקשרת במציאות של החכמה עילאה והיא נקשרת במציאות של תורה בבחינת חכמה מאין תימצא ועל ידי כן היא עולה למעלה והיא יוצרת מציאות של חקיקה. ולכן כל תורת ברסלב היא בסוד הנוקבא, בסוד המקבל, בסוד מה שנאמר בחינת 'סומך ה' לכל הנופלים', כח המקבל שהו יש את שורש הנפילה, ואותו גופא מעלים את כח המקבל ללעילא. אז כפשוטו אנו מעלים מקבל כידוע - מקבל על מנת לתת, או באופן היותר עליון שמתבאר כאן השתא - איך מעלים את תפיסת המקבל? זה שכח הנברא לחקוק כביכול חקיקה של קיבול בעליון - זה גופא נקודת המקבל שהוא מתקן באופן השלם שבו. **וְעַל כֵּן יַעֲקֹב שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׁכָל כִּנְ"ל** כמו שנתבאר שבחינת יעקב הוא בחינת השכל, מה שהוזכר קודם לכן שזו מדרגתו של יעקב אבינו שנאמר בו 'ויעקבני זה פעמיים', ותרגום אונקלוס: וחכמני, **עַל כֵּן זָכָה לְחֵן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "כִּי חֲנִנִי אֶלְהִים" וְכִי חֲנִנִי אֶלְהִים, יֵשׁ לִי כָל, כִּךְ אִמַר יַעֲקֹב אֲבִינוּ, כְּלוּמַר, כָּל מֵה שֶׁהוּא קִיבַל הוּא קִיבַל אֶת זֶה מִמְדַרְגַת חֲכָמָה - חֲכָמִנִי, עַד לַעֲקֵב שֶׁהוּא הַבְּחִינָה הַתַּחְתּוֹנָה, בְּחִינַת הַמְּלֻכּוֹת - הוּא הַמְּשִׁיךְ אֶת אוֹתוֹ דְּבַר. וְעַל כֵּן בִּרְךְ אֶת הַשְּׁבָטִים בְּחֵן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב:** **"הַיְלָדִים אֲשֶׁר חֲנָן" וְכִי לֹא נֹאמַר שֶׁשׁ שׁוֹן שֶׁל בְּרַכָּה לְהַדִּיא, נֹאמַר שֶׁשֶׁעֲשׂוּ שׁוֹאֵל אוֹתוֹ 'מִי אֱלֹהִים?', אֵז הוּא עוֹנֶה לוֹ 'הַיְלָדִים אֲשֶׁר חֲנָן אֱלֹהִים אֶת עַבְדְּךָ', אֲבַל הַגְּדֵרֶת הַדְּבַר לְכַאוּרָה הִיא, מְבֹאֵר בְּמִדְרַשׁ שֶׁשֶׁ עַל הַשֶּׁר, נֹאמַר שֶׁשֶׁ בְּתַחֲלִילָה מֵה שֶׁהַקֵּב"ה בִּירַךְ אוֹתוֹ, זֶה נֹאמַר בְּפִסּוֹק הַרְאָשׁוֹן 'קַח נָא אֶת בְּרַכְתִּי וְגו' כִּי חֲנִנִי אֱלֹהִים' (בראשית, לג יא), אֲבַל לֹא נֹאמַר שֶׁשֶׁ יַעֲקֹב אֲבִינוּ בִּרְךְ, זֶה לֹא נֹאמַר בְּמִפּוֹרֵשׁ בְּלִשׁוֹן הַפִּסּוֹק, הוּא הִבִּיא לְכַאוּרָה שֶׁאִמְרָתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב אֲבִינוּ הִיא גּוֹפָא בְּרַכְתּוֹ, 'זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה', כָּל מֵה שֶׁהַצְּדִיק מְזַכֵּר, לֹא רַק שֶׁמְזַכְרִים אֶת הַצְּדִיק לְבִרְכָה, אֲלֵא כָּל הַזְּכָרָתוֹ שֶׁל צְדִיק, בְּבְחִינַת יִסּוּד לְבִרְכָה. מְכַל מְקוֹם, חַז"ל שֶׁמֵה אֹמְרִים לְהַדִּיא מֵהוּ לִשׁוֹן שֶׁל חֲנִינָה שֶׁאִמַר שֶׁשֶׁ יַעֲקֹב אֲבִינוּ?, אֵז רֵאשִׁית כְּפִשּׁוֹטוֹ - בְּמִילָה חֲנָן עֲצָמוּ יֵשׁ ח-נ-נ, אֵז זֶה גּוֹפָא הַמְהַלֵּךְ - נ' מְלַעֲיָלָה וְנ' מְלַתְתָּא וְהַח' בִּינּוּתִים ??? 10:37, כְּמוֹ שֶׁהַזְּכָרָנוּ בְּבְחִינַת 'וְיֵהִי בְּנִסּוּעַ הָאָרוֹן' - נֹאמַר בְּבִרְכַת כְּהֵנִים, 'יְבָרְכֶךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ', אֹמְרִים חַז"ל, יֵשׁ שֶׁס"ו תִּיבּוֹת, ז' הַמְצָד הַזֶּה, ז' מֵהַצָּד הַזֶּה וְהַשְּׂמִינִי זֶה 'וְיַחֲוֹנֵךְ', אֵז הוּא נִמְצָא בְּשֵׁנִי שֶׁבַע בְּשֵׁנֵי הַצְּדָדִים, אֵז הוּא הַשְּׂמִינִי, זֹו אוֹתָהּ הַבְּחִינָה שֶׁל נ' שֶׁהַזְּכָרָנוּ שֶׁהִיא בְּחִינַת שְׂמוֹנָה מְשֵׁנֵי הַצְּדָדִים, הִרִי נ' וְח' כְּמוֹ שְׁחוּדָד, גַּם ח' הִיא שֶׁבַע ??? 11:06 פְּעָמִים שֶׁבַע, הִיא שְׂמוֹנָה, אֵז בְּעוֹמֵק ח' אֵינָה אֲלֵא מְדַרְגַת נ'. וְלִכֵּן כָּל הַתּוֹרָה שִׁישׁ כֹּאן הִיא בְּסוּד נ', הַח' הוּא בְּסוּד נ', בְּחִינַת יוֹם הַשְּׂמִינִי, בְּחִינַת מִילָה וְבְּחִינַת יוֹם הַשְּׁבִעוּת שֶׁהוּא שֶׁבַע פְּעָמִים שֶׁבַע שְׂמִינִי, ת' - יֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנִים כְּמֵה צוּרוֹת אִיךְ כּוֹתְבִים ת' - אַחַת מֵהַצּוּרוֹת הִיא שְׂנִי נ', נ' אַחַד וְנ' שְׁנֵי מֵתַחֲבָרִים יַחַד יוֹצֵרִים מְצִיאוֹת שֶׁל ת', אֵז גַּם ת' הוּא בְּסוּד שְׂנִי נ', עוֹד פְּעַם, הַח' בְּבְחִינַת יוֹם הַחֲמִישִׁים, שְׂמִינִי זֶה שֶׁבַע פְּעָמִים שֶׁבַע-שְׂמוֹנָה. הַנ' הִיא נ', הַת' הִיא ב' פְּעָמִים נ', זֶה הַעוֹמֵק שֶׁל נַחַת שֶׁהוּזְכַר. נַחַת כּוֹנֵנַת הַדְּבַר שֶׁהוּא עוֹלָה מִנְּ תַּחְתּוֹן, עוֹלָה לְחֲכָמָה וְעוֹלָה לְנ' עֲלִיוֹן וְאֵז מְצַטְרֵךְ נ' עֲלִיוֹן עִם נ' תַּחְתּוֹן וְזֶה גּוֹפָא הַת' שֶׁנִּתְבָּאָר. חוֹזְרִים וְאוֹמְרִים כְּסִדְר, מִי שְׂרוּצָה לְעַבּוֹד עַל עוֹמֵק תּוֹרַת בְּרַסְלָב הוּא צָרִיךְ לְפָרֵשׁ כָּל תּוֹרָה וְתוֹרָה בְּסוּד הַנְּ"ל. כְּשִׁפְרֵשׁ כָּל תּוֹרָה וְתוֹרָה בְּסוּד הַנְּ"ל, כְּפִי עֵרְכוּ וְהִשְׁגַּתוֹ, הוּא נִגַע אֲבַל בְּשׁוֹרֵשׁ נְקוּדַת פְּנִימִיּוֹת אוֹתָהּ תּוֹרָה. וְאִם כֵּן וּבְנִימִין לֹא הֵיָה אֵז כְּלוּמַר, בְּנִימִין לֹא הִיָה אֵז, אֵז הַלִּשׁוֹן ??? 12:11 מֵה שֶׁהוּא חֲנָן אֶת עַבְדְּךָ לֹא חַל עֲלָיו, בְּדָקוֹת בְּנִימִין עֲצָמוּ יֵשׁ ב' פְּעָמִים נ', זֶה גּוֹפָא שֶׁשׁ תּוֹאֵר בְּנִימִין, יֵשׁ ב' פְּעָמִים נ' - הוּא בן וִישׁ ב' פְּעָמִים נ', לֹא הִיָה אֵז **וְעַל כֵּן בְּרַכּוּ יוֹסֵף בְּחֵן. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "אֱלֹהִים יַחְנֵךְ בְּנִי"** אֵז בְּמִקּוֹם שִׁיעֲקָב אֲבִינוּ יְבָרַךְ אוֹתוֹ, אֵז יוֹסֵף בִּירַךְ אוֹתוֹ, **וְדוֹקָא יוֹסֵף הֵיָה יָכוֹל לְבָרְכוֹ בְּחֵן, מְדוּעַ דּוּוֹקָא יוֹסֵף הִיָה יָכוֹל לְבָרַךְ אוֹתוֹ בְּחֵן?** כַּהַגְּדָרָה אַחַת רֵאשׁוֹנָה, מְחַמַּת שִׁיוֹסֵף הוּא בְּבְחִינַת 'עֲלִי עֵין' לְמַעְלָה מִן הָעֵין, 'וְיִדְגוּ לְרַב בְּקִרְבֵּי הָאָרֶץ - נִמְשְׁלוּ לְדָגִים', דָּגִים הִרִי נְקֵרָאִים בְּלִשׁוֹן אֲרַמִּית נוֹנִי דִּימָא, אֵז יוֹסֵף עֲצָמוּ הוּא בְּבְחִינַת נ', לִכֵּן הוּא יָכוֹל לְבָרַךְ אֶת בְּנִימִין שְׂבוּ יֵשׁ ב' פְּעָמִים נ', וְעוֹמֵק כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר**

כאן עכשיו - כי יוסף הנה כלול ביותר מבחינת יעקב כמו שקתוב: "אלה תלדות יעקב יוסף" כי הוא הנה עקר תולדותיו כי יעקב ויוסף כחדא חשיבי כידוע בזהר, ולכן יוסף הוא זה שיכול לברך את בנימין, ובעומק להבין ברור, על אף שאלה תולדות יעקב יוסף, אבל יש בחינה של נ' ביעקב ויש בחינה של נ' ביוסף, מה ההבדל ביניהם? זה עומק כל המהלך שנתבאר עד השתא, על אף שהוא לא פירש את זה להדיא, אבל לכאורה - זה עומק הבנתו. יעקב אבינו הוא בבחינת חן-חכמה כמו שהוזכר שמגיע עד העקב בבחינת נ' - זה חנני - יש לו חן. יוסף אבל הוא בסוד יסוד, אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי, כמו שאומרת הגמרא בסנהדרין, אז הוא יוצר כלי מקבל, אלא למי שעשאה כלי, יוסף מונח באופן של הנחת, יוסף מונח בו האופן שהוא יוצר מציאות, שהוא יוצר כלי מקבל. אז מה שהוא יוצר מלעילא לתתא, כלי מקבל בבחינת יסוד-מלכות, שהיסוד חוקק את הכלי של המלכות. ויש מדרגה של כח של מציאות שהוא יוצר כלי מצד העליון כמו שהזכרנו שזו מדרגתו, שהחכמה העליונה שמצטרפת עם הנ' שיוצרת מציאות של כלי למעלה. בעומק המדרגה הזו היא מדרגתו של 'עצמות יוסף לקח עמו', זו מדרגה שנאמר במשה. 'ומשה איקרי מחוקק', כל מחוקק- חקק בו, מה זה חקק? בדיני כלים, הוא חוקק בדבר - הוא עושה אותו למציאות של כלי, משה שהוא בבחינת נ' שערי בינה, ???-13:14-17:4 בעומק מתגלה לו גם האחת, הוא בחינת הנ' שעולה למעלה, הוא עלה לקבל את התורה ביום החמישים, וכן על זה הדרך, והגדרת הדבר הוא ??? 14:26 מחוקק, הוא יוצר כלי מקבל. זה נקרא 'תפילה למשה', תפילה לעני - למי שבמציאותו הוא חסרון, יש לו כלי ריק, בחינת עני דלית לה מגרמא כלום, משה הוא בחינת יוצר חקיקה בעליון - זה נקרא תפילה למשה בעומק, **וְעַל כֵּן נֶאֱמַר בְּיוֹסֵף: "בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הֶדְר לוֹ" 'בְּכוֹר' הוּא בְּחִינַת הַשֶּׁכֶל כִּנּוּי לְזוֹהַר שׁוֹרוֹ' לְשׁוֹן הַסְּתַכְלוּת כִּי צָרִיכִין לְהַסְתַּכֵּל בְּהַשְׁכָּל שְׁיֵשׁ בְּכָל דָּבָר כִּנּוּי ל' שְׁזֵה בְחִינַת הַח' חֲכָמָה כְּמוֹ שֶׁהוֹזְכָר, וְזוֹהַר הֶדְר לוֹ תְרַגְּם אֲנִי קְלוּס. זֵיו לִיָּה לְשׁוֹן אֹר כִּי הַשְׁכָּל מְאִיר לוֹ בְּכָל דָּבָר, בְּלִשׁוֹן קְצָרָה מְאוּד, הַגְּדֵרְתָּ הַדְּבָר הַיָּא כֶּךְ - מֵה שֶׁנֶּאֱמַר כֵּאֵן 'הֶדְר לוֹ' זֵה נִקְרָא 'זֵיו לִיָּה' לְשׁוֹן אֹר, אֵז לְהַבִּין - יֵשׁ מְדֵרְגָה שֶׁל אֹר וֵישׁ מְדֵרְגָה שֶׁל זֵיו, כְּמוֹ שְׁחֹדֵשׁ נִיסָן הוּא תַחֲלִית הַחוּדְשִׁים הוּא בְחִינַת הָאֵרָה 'לִילָה כִּיֹּם יֵאִיר' הַתְּגַלָּה בְּלִיל פֶּסַח, חֹדֵשׁ אַחֲרָיו, שְׁבִיעִי, הוּא בְּחִינַת זֵיו. אֵז יֵשׁ אֵת הַשְּׁכָל שֶׁנִּמְצָא הוּא הַזְכִּיר לְעִיל, עַל זֵה נֶאֱמַר 'חֲכָמָת אָדָם תֵּאִיר פְּנָיו', זֵה עֵצֶם הָאֹר - תֵּאִיר פְּנָיו. אֲבָל בְּהַסְתַּכְלוּת שֶׁל הַעֵינַיִם שִׁוְצָא מִקּוּם הָאֵרָה, רַק שְׁזֵה בְּהַבְחָנָה שֶׁל זֵיו, זֵאת כְּבֵר מְדֵרְגָה פְּחוּתָה מִמְדֵרְגַת הָאֵרָה, וּבִדְקוּת, הַח' הוּא חֲכָמָה וְהַזֵּיו הוּא ז', וְנַעֲשֶׂה הָאֵרָה בְּמִצִּיאוֹת הַח' לְמִצִּיאוֹת הַז', בְּעוֹמֵק יוֹתֵר, אֲבָל מְאִיר פְּנִימוֹת הַח' - זֵה נִקְרָא 'הֶדְר לוֹ', הֶדְר - ז' מְלָכִי אָדוּם שְׁמַתוֹ, וְהַשְּׁמִינִי נִתְקִיִּים, הוּא מֶלֶךְ הַדֵּר. אֵז הֶדְר הוּא הַשְּׁמִינִי. הֶדְר שֶׁהוּא הַשְּׁמִינִי הוּא בְּהַבְחָנָה הַזֹּו שֶׁל ח', זֵה נִקְרָא 'בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הֶדְר לוֹ' שֶׁהוּא מְאִיר אֵת זֵה בְּמְדֵרְגַת הַשְּׁמוּנָה, מִצַּד אֶחָד הֶדְר זֵה זֵיו, מִצַּד שֵׁנִי הֶדְר זֵה שְׁמוּנָה. ז' וּח' - זֵאת הַבְּחָנָה, בְּמְדֵרְגָה הַזֹּו זֵה נִקְרָא תֵּאִ חֲזִי בְּזֵהר, כֵּל חֲזִי - ח' ז' - מְאִיר אֵת הַז' וְהַח' שֶׁמִּצְטָרְפִים אֶהְדְּדִי. מְאִיר הַמוֹסָגֵר כִּידוּעַ מֵה שֶׁהוּא הַעִיד עַל עֵצְמוֹ שְׁתוֹרָתוֹ הֵיא בְּעֵצֶם מוֹפְשֻׁט, רַק הוּא מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּדַבְרֵי הַפְּסוּקִים וּדְבָרֵי חֲז"ל לְהַלְבִּישׁ אֵת הַדְּבָרִים וּפְעָמִים הוּא אֵמַר שֶׁאִפְשֵׁר לְהַלְבִּישׁ אוֹתָם הַעוֹד דְּבָרִים וּבִיקֵשׁ שִׁיטִיעוֹ לוֹ לְהַלְבִּישׁ אוֹתָם, כִּי הוּא הִגִּיעַ מְאוּפֵן שֶׁל הַמוֹפְשֵׁט, וְלִכֵּן צָרִיךְ לְלַמּוֹד אֵת הַתּוֹרָה בְּאוּפֵן שֶׁל נִשְׁמָה מוֹפְשֻׁטת וּבְאוּפֵן שֶׁל הַלְּבָשָׁה, זֵה 'מְאִין תִּמְצָא' וּמִגִּיעַ מוֹפְשֵׁט - זֵה מִתְּלַבֵּשׁ עַד הַחֲכָמָה תִּתְּאֵה בְּאוּפֵן שֶׁל הַלְּבָשָׁה. **אָפִילוֹ בְּמִקּוּם שְׁהֵיָה אֶפֶל וְחֶשֶׁן, מְאִיר לוֹ הַשְּׁכָל, אֵז כְּמוֹ שֶׁהַזְכִּרְנוּ, כְּשִׁשׁ מְדֵרְגָה שֶׁל הָאֵרָה בְּעֵצֶם, יֵשׁ מְדֵרְגָה רַק שֶׁל הַזֵּיו שְׁנֵהיָה, כְּשִׁזְזוּכָה לְהַסְתַּכֵּל עַל הַשְּׁכָל שְׁיֵשׁ שֵׁם בְּכָל דָּבָר וּמְקָרֵב אוֹתוֹ לְהֵשֵׁם יִתְבַרְךָ, זֵה מֵה שֶׁחִידְדָנוּ שְׁכָל הַתּוֹרָה בְּבְחִינַת אֲשֵׁרִי תְּמִימֵי דֶרֶךְ, דֶּרֶךְ אֵיךְ לְהִגִּיעַ לְקַב"ה, לִכֵּן זֵה בְּכָל דָּבָר מְקָרֵב אוֹתוֹ לְה' יִתְבַרְךָ, וּבִדְקוּת חֹדֵשׁ נִיסָן זֵה הַבְּחָנָה שֶׁשֵׁם נִגְאָלוֹ יִשְׂרָאֵל, וְחֹדֵשׁ אֵייר זֵה הַבְּחָנָה שֶׁל טְמָאֵי מִתִּים, אֵלוֹ שֶׁהֵיוּ נְפוּלִים, מִכַּח מֵה? כְּמוֹ שֶׁאֹמַרְתָּ הַגְּמָרָה כְּמָה שִׁטוּת, מִכַּח מֵה הֵם הֵיוּ טְמָאִים? אֶחָד מֵאֵן דֶּאֱמַר 'שֶׁהֵיוּ נוֹשָׂאִים אֲרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף', זֵה הַזֵּיו לֵה שֶׁהוֹזְכָר, הַזְכִּרְנוּ שְׁעוֹמֵק בְּרַסְלָב הוּא עֵינֵן 'סוּמֵךְ ה' לְכָל הַנוֹפְלִים' - לְהַעֲלוֹת אֵת הַנִּשְׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת מֵהַנ' תַּחְתּוֹנָה לְנ' הַעֲלִינָה, וּמֵהַנ' הַעֲלִינָה הוּא כְּבֵר יוֹצֵר מִצִּיאוֹת שֶׁל חִקִּיקָה בְּשִׁלְמוֹת נִקְוֹדַת הַדְּבָר. **וְזֵה פְּרוּשׁ מֵה שֶׁאֵמַר רַבֵּה בְּרַ בְּרַ חֲנָה, חֲנָה - חָן, לִכֵּן דִּיִּיקָא הוּא בּוֹנֵה אֵת מֵהֶלֶךְ דְּבָרָיו עַל דְּבָרֵי רַבֵּה בְּרַ בְּרַ חֲנָה, בְּבְחִינַת 'חֲנִינָא בְּנֵי דִי לוֹ בְּקַב חְרוּבִין', אֲבָל בְּכָל אוּפֵן כֵּל הַשְּׁמוֹת הַלְּלוֹ מְקַבְּלִים אֶהְדְּדִי, חֲנוּךְ - חֲנוּכָה - חֲנָה - חֲנוּנֵי - חֲנוּת, כֵּל הַהַגְּדֵרוֹת הָאֵלֵה, **הָאֵי זֵלָא דְּמִטְּבַע לְסִפְיָנְתָא מִתְּחִיָּה כִּי צוּצִיָּתָא. [1] דְּנוֹרָא חוֹרְתָא בְּרִישָׁא פְּרִשׁ רְשָׁב"ם: מֵהוּ צוּצִיָּתָא דְּנוֹרָא? אֵשׁ לְבָנָה וּמְלָאךָ מִזִּיק הוּא בְּחִינַת לְבַן הָאֲרָמִי, וּמִחִינֵן לִיָּה בְּאַלְוִנְתָא דְּחִיקָה עֲלֵיהּ "אֵהִיָּה אֲשֵׁר אֵהִיָּה" אֵהִיָּה אֲשֵׁר אֵהִיָּה זֵה שֵׁם הַגְּאוּלָּה שֶׁהֵיא מִמְצָרִים, עַכְשָׁיו נִבִּין אֵת הַדְּבָרִים בְּקְצָרָה בְּסִיעָתָא דְּשְׁמִיא, **זֵלָא הוּא הַיִּצֵר הַרְע, כְּלוּמַר, גְּלָא נִקְרָא הַיִּצֵר הַרְע בְּבְחִינַת גִּלְגַל הוּא חוֹזֵר בְּעוֹלָם, בְּחִינַת הַמִּים הַנִּמְצָאִים בֵּים שֶׁהֵם בְּאוּפֵן שֶׁל גְּלִים שֶׁהֵם בְּאוּפֵן שֶׁל גְּלִים לְהַרְע לְאָדָם וְלְהַפְרִיעַ אֵת עֲבוּדוֹתוֹ, וְשׁוֹרֵשׁ הַגְּלָא שֶׁהֵם הַגְּלִים הַלְּלוֹ, הוּא שׁוֹרֵשׁ הַגְּלוּת, זֵאת הַבְּחָנָה שֶׁל גְּלָא - הוּא הַיִּצֵר הַרְע, יֵשׁ גִּילּוֹ וֵישׁ גְּלוּת, גְּלוּת וְגְלוּת, מְדֵרְגַת גְּלוּת - זֵה נִקְרָא גְּלָא, הוּא הַיִּצֵר הַרְע, זֵאת גְּלוּת שֶׁל הַגִּילּוֹ, זֵה נִקְרָא גְּלָא שֶׁהוּא הַיִּצֵר הַרְע, **דְּמִטְּבַע לְסִפְיָנְתָא, גְּלוּת שֶׁל הַגִּילּוֹ, אֵז מֵה זֵה הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת? מוֹסְתֵר הוּא הַחֵן וְהַחֲשִׁיבוּת, אֲבָל שֶׁהוֹפֵךְ לְהִיּוֹת לְשׁוֹן סִפּוֹן וְחֲשׁוּב, סִפּוֹן - סִפְיָנָה, סִפּוֹן - סוּף נ', דִּיקָא נוֹנִי דִּימָא נִמְצָאִים בֵּים, זֵה מֵה שֶׁהַזְכִּרְנוּ קוּדָם לִכֵּן, זֹו מְדֵרְגַת יוֹרְדֵי יָמִים, מִי שִׁוּרְד לִים הוּא הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת סוּף נ', הוּא יוֹרְד לְמִקּוּם שֶׁל הַנ' תַּחְתּוֹנָה, הַסִּפְיָנִים כּוֹלֵם צְדִיקִים (נִידָה, יָא א), מְדוּעַ? כִּי כּוֹלֵם תְּפִילָה תְּמִיד לְהִינְצֵל, אֲצֵלֵם מִתְּגַלָּה תְּמִיד מְדֵרְגַת הַגִּילּוֹ שֶׁל הַסִּפּוֹן, אֵז אֵם נּוֹפֵל לְצַד הַרְע אֵז זֵה הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת 'וְאֵת הַצְּפוּנִי אֲרַחֵיק מֵעֲלֵיכֶם' (יִואל ב כ) ??? 19:12 זֵה הַיִּצֵר הַרְע שֶׁצְּפוּן בְּלָבוֹ שֶׁל אָדָם אֵז גַּם הוּא צְּפוּן, זֵה הַפֶּסַח שְׁבָאִים לְתַקֵּן אֵת הַמְּדֵרְגָה שֶׁל צְּפוּן, שׁוֹלְחַן עוֹרֵךְ - צְּפוּן, וֵישׁ אֵת הַאוּפֵן שֶׁל צְּפוּן דְּקָדוּשָׁה שֶׁהוּא לְשׁוֹן חֲשִׁיבוּת, **כִּי הַיִּצֵר הַרְע רוּצָה לְהַטְבִּיעַ וְלְהַשְׁפִּיל, חֵס וְשָׁלוֹם, כְּלוּמַר, לְהַשְׁפִּיל הַיִּפֵּךְ הַחֲשִׁיבוּת וְלְהַטְבִּיעַ - הַיִּפֵּךְ הַדְּבָר הַגִּלוֹ, הוּא רוּצָה לְהַפּוֹךְ אוֹתוֹ סִפּוֹן זֵה בְּחִינַת לְהַטְבִּיעַ אֵת הַדְּבָר, כֵּל הַטְּבַעָה נִקְרָאת הַטְּבַעָה מִלְשׁוֹן שֶׁהַטְּבַע הוּא אֵלֵהִם גִּימְטְרִיָּה הַטְּבַע, כְּלוּמַר, הָאֵלֵהִם מִסְתַּתֵּר בְּמִצִּיאוֹת שֶׁל הַטְּבַע, זֵה נִקְרָא לְהַטְבִּיעַ כֵּל דְּבָר, לְהַלְבִּישׁ אוֹתוֹ בְּטַבַּע**************

זה נקרא להטביע, ובעומק - הח' חכמה משהתפשט למלכות - מלכות זה נקרא חכמה תתאה, גם חכמה שמתלבשת בטבע. אז מצד כך יש חשש חס ושלום, להלביש את החכמה במקום הטבע, זה הסיכון. לכן שיטתו של ליקוטי מוהר"ן היא להרחיק לגמרי מחכמת הטבע, הוא מאיר את האור של החכמה עילאה במקום חכמת הטבע, אבל לא בשכל האנושי של חכמת הטבע, אלא מהחכמה עילאה שהיא 'החכמה מאין תמצא' לגלות את זה בחכמה תתאה שהיא חכמת שלמה המלך, אבל לא באופן של חכמת הטבע, כי אז זה מטביע את הדבר, אלא באופן של גילוי אלוקות, בחינת **בְּחִינַת הַחֵן וְהַשִּׁיבוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה** היפך מלכות של קלקול, ומה שהוזכר מלכות היא החינת הנ' **וּמִתְחַזֵּי כִּי צוּצִימָא דְנוֹרָא חוֹרְתָא בְּרִישָׁא. כִּי מִתְחַלָּה הַיִּצְר הַרְע מִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוּ בְּמִצְוֹת, וּמְטַעָה אֶת הָאָדָם כְּאִלוּ מְסִיתוּ לַעֲשׂוֹת מִצְוָה** זה נקרא מלכות, מלכות היא נקראת מידה ממוצעת בין הקדושה לסיטרא אחרא, בלשון אחרת היא נקראת קליפת נגה, זה כבר הזכרנו לעיל, נגה גימטריה חן. אז איך תחילת הדבר, מלכות יכולה להיות מלכותה דרקייע של הקב"ה, יכול להיות מלכותה דארעא ויכול להיות מלכות של אומות העולם, תשרי מונים למלכי אומות העולם, ניסן מונים למלכי ישראל, המילה ניסן עצמה - נ' בתחילתה ונ' בסופה, כידוע פסח בגימטריה נחמן, אלה אותן הקבלות, זה נקרא מלכי ישראל - מלכות דקדושה. 'לעולם ירוץ אדם לקראת מלכים' אפילו מלכי אומות העולם כמו שאומרת הגמרא בברכות, שאם יזכה יראה, אז לכן זה נקרא ממוצע, אז כאשר היצר הרע מתלבש במלכות הזו אז באופן אחד הוא מתלבש בחכמות החיצוניות - דברי היתר, ובאופן יותר דק, דבר ראשון מה הוא עושה? היצר הרע מתלבש עצמו במצוות, הוא מטעה את האדם כאילו מסיטו לעשות מצווה, זה תחילת מציאות ההלבשה שלו, זה מה שהוא ספון, במה הוא ספון בעומק? הוא צפון בעצם מדרגת המצוות עצמן, זה גופא המדרגה שהוא צפון בדבר. בדקות על זה נאמר 'זכרתם ועשיתם אותם' עיקר הדבר שהוא לא יטה את האדם, איך אדם נזכר בכל המצוות? מצוות הציצית, זה ההבחנה של צוציאת דנורא, היפך כך ישנה מציאות של מצוות ציצית, וזכרתם, התכלת דומה לים, ים דומה לרקיע, הוא מעלה את כל הספון שנאמר כאן, זה צוציאת דקדושה, **וזהו בחינת צוציאת דנוֹרָא חוֹרְתָא אֵשׁ לְבָנָה, אֵף עַל פִּי כֵן מְלַאךְ מִזִּיק הוּא** כי מצד מה שהוא לבן הוא מזיק, אבל אם הוא מסתכל בתכלת, תכלת דומה לים, ים דומה... זה כנגד הצוציאת דנורא חיוורתא, אלא איזה צוציאת דנורא צריך שיהיה? שיהיה תכלת יחד, וראיתם - כאילו קיים כל המצוות כולן, וזכרתם ועשיתם אותם מצוות ציצית כמו שאומרים חז"ל שקולה כנגד כל התורה כולה, אז כנגד התכלת עומד קליפה של לבן, קליפה של לבן היא הנקראת כאן 'צוציאת דנורא', הוא מתלבש באופן מציאות מעשית, זה נקרא מצוות בגד של לבוש דקדושה, יש בו ציצית. זה נקרא מתלבש, במה הוא מתלבש? במצווה המתלבשת, זה מדוייק מאוד, 'היצר הרע מתלבש עצמו במצוות', אז באיזה מצווה הוא מתלבש? הוא מתלבש בציצית, אבל אם יש את התכלת, אז תכלת דומה לים, אז ההיפך מהספון זה חשוב, היפך הספינה - הוא מעלה אותו למעלה, דומה לרקיע, לכיסא הכבוד, לכן במה הוא מתלבש? בלבן שבדבר, זה נקרא 'אש לבנה', אף על פי כן מלאך מזיק הוא, זה מדוקדק מאוד מה שנאמר בחשבון הסוגיא. **וּמְחִינֵן לִיה בְּאַלְתָּא דְתִקִּיק עַלָּה אָהִיָּה וְכוּ',** זה הרי גלות מצרים וגאולת מצרים, 'אהיה אשר אהיה', אהיה שלחני אליכם זה נאמר בגאולת מצרים, הסוגיא של יציאת מצרים היתה באופן של קריעת ים סוף, קריעת ים סוף את מה היא באה לבטל? היא באה לבטל את 'האי גלה למטבע לספינתה מתחזי כי צוציאת דנורא חורתא' אז נאמר 'מחינן ליה באלותא דחקיק עלה אהיה אשר אהיה', מה שהיה אהיה אשר אהיה? כמה מהלכים, אבל מהלך אחד פשוט - ביציאת מצרים זה אהיה אחד, אשר אהיה עמם - בקריעת ים סוף. זה מקביל מאוד לשני המהלכים האלה שנאמר, יש התגלות המצריים שבדבר, ויש את יציאת הדבר בבחינה שנקראת קריעת ים סוף. **הִינּוּ שְׁעַקְר הַכְּנַעְתּוֹ שֶׁל הַיִּצְר הַרְע הוּא עַל יְדֵי הַתּוֹרָה** באיזה אופן? כאן הוא נוגע בעוד נקודה נוספת, **שְׁהִיָּא כְּלָה שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא** התורה כולה היא שמותיו של הקב"ה, והתורה היא בחינת וי"ו **כִּי הַלּוּחוֹת, אָרְכָן וַי"ו וְרַחְבָּן וַי"ו** עוד הפעם, יש את עצם הדבר ויש את ההלבשה, התורה היא בבחינת וי"ו כי יש י-ה-ו-ה בבחינת יעקב שהוא בחינת תם, בחינת תורה, בחינת ז"א, הוא בחינת וי"ו שבשם, ומלביש את זה באופן של הלוחות, הם היו מדרגה של אורכן וי"ו ורחבן וי"ו, **וְזֶהוּ בְּחִינַת אֱלֹהִים, אִיזָה אֱלֹהִים? דְּהִינּוּ מְקֻלוֹת דְתִקִּיק עַלָּה אָהִיָּה וְכוּ, הִינּוּ שְׁמוֹת, בְּחִינַת הַתּוֹרָה, שְׁהִיָּא בְּחִינַת וַי"ו, וְהַי"ו הוּא צוּרַת מְקַל,** נגיד רק את הנקודה בלשון פשוטה ובהירה - הלוחות ארכן וי"ו ורחבן וי"ו, היא גופא מה שגרם שנאמר 'ויהיה כי בשש משה לבוא' בו-שש - ונשתברו הלוחות, ארכן היה וי"ו ורחבן וי"ו, אז הגיע השעה שש, אז שלט בהם מציאות של היצר הרע שהוא בהבחנה של שש, ושורש השש הזה בקצרה ממש אדם הראשון נברא הרי ביום שיש למעשה בראשית, ובשעה השישית הוא קרא שמות (סנהדרין לח ב), ומצד כך - אותה הבחנה של שמות שהוא קרא, אז נאמר שהוא קרא לכל הבעלי חיים שמות 'ויקרא להם שמות', לא נאמר איזה שמות הוא קרא, אבל שם אחד מפורש בפסוק שהוא קרא לאחר החטא - חוה, כמו שאומרים חז"ל כידוע, הייתה נקראת מעיקרא חיה, ומכח חטא אדם הראשון ואכילתו מעץ הדעת הוא ואישתו נדבקו במישחא דחויא, ועל ידי כן נעקר ממנה מדרגת חיה למדרגת חוה, מה השתנה בין חיה לחוה? הפך מי' לו', זה השם הראשון שהוא קורא, ואז זה הופך להיות מכאן ואילך שכל המהלך של השמות זה רצועה להלקאה, עוד פעם בהדגשה, קודם החטא מדרגת החטא בעצם - זה לא מדרגה של וי', התורה היא חכמה גדולה, היא בסוד הי' העליון, מה שנתגלה שהתורה היא בבחינת וי', היא מאותה הבחנה שהיא מכה את הדבר בבחינה שכבר יש הכאה, זו בחינה של חויא, נחש היה ערום - נחש זה נ' חש, זה הנ' דקלקול כידוע, 'סומך ה' לכל הנופלים', מאיפה מתגלה מציאות של נפילה? מציאות הנפילה מתגלה מכח מציאותו של נחש. אם כן יש שמות שקודם החטא ויש שמות שלאחר החטא. שמות שקודם החטא, הם במדרגה גבוהה יותר. שמות שלאחר החטא - הם במדרגה נמוכה יותר. שמות שקודם החטא הוא בבחינת חיה, 'לקח מעץ החיים וחי לעולם', זה הח' העליונה של החכמה, של הי' קדומה, זה נקרא וחי לעולם, כאשר זה נופל מן המדרגה העליונה, אז זה הופך להיות מדרגה שזה הופך להיות וי', ולוחות הללו שהכל

צפוי והקב"ה יודע שהם עתידים להשתבר - לכן הם היו ארכן ו' ורחבן ו', כלומר, במדרגה כמו שהוזכר, שאחרי זה יפול במדרגה של 'בשש' - נפל מציאות הדבר. זו המדרגה שנקראת ו', המקל הזה זה נקרא מקל של רצועה להלקאה, יש מקל נעם ומקל חובלים (זכריה יא ז), המקל נעם למעלה הוא למעלה מצורת ו', המקל חובלים - הוא שורש לצורת ו'. זה אותו מקל כביכול שמשה רבינו היכה בו את המכות במצרים, כמו שאומרים חז"ל, זה אותו שורש של המדרגה הזו שנאמר כאן במדרגת הלוחות ??? 27:04 באופן של הכאה. וחס ושלום מצד נקודת הקלקול, לכן המכה הזו גם חלה על ישראל, שהיא בהבחנה של הסתלקות התורה כמו שנתבאר, בהבחנה הזו אם כן שנאמר כאן שמכים את היצר הרע - במה מכים אותו? מכים אותו 'ומחינן ליה באלותא דחקיק עלה אהיה אשר אהיה', כלומר, במה אנו מוחים אותו בו', זה גופא נקודת המחיה שלו, שמוחים אותו במציאות הו', אבל להבין ברור, מה כוונת הדבר שמוחים אותו במציאות הו'? יש לנו נ' פשוטה ונ' סופית, הנו"ן סופית כמו שמבואר בדברי הפוסקים, מבואר בראשונים, מה הצורה של נו"ן סופית? יש בזה כמה צורות, יש צורה שזה ז', ועל גביו יש מציאות של י'. שלוש שיטות בכללות איך כותבים ז' בצורת לשון הקודש. אבל בכל אופן - אחת מהצורות של נ' זה ו' שנתארכה. זה גופא מה שהופך להיות שורש של נפילה מצד נקודת הו' מצד אחד. אבל מהצד העליון שבדבר - מה היא הו' שנתארכה? האריכות של זה הופכים את זה למדרגה של י', ואז מעלים את זה ממדרגה של ו' למדרגה של י'. זה 'סומך ה' לכל הנופלים' שסמך ה' ברוח הקודש, אז הוא מעלה אותו ממדרגה של ו' למדרגה של י'. וכל ההכאה שנאמר כאן שמכים את הדבר באופן של ו', אבל מה כתוב על ההכאה הזו? אהיה אשר אהיה. מהו כוונת הדבר 'אהיה אשר אהיה'? באיזה אופן מכים אותו? עכשיו נבין את מהלך פני הדברים, הסברנו שזה אות ו', אות ו' הוא שורש נקודת הקלקול. התיקון הוא להחזיר אותו למדרגת י', י' זה חכמה קדומה. עכשיו נחזור ללשון שלו ונבין את מהלך פני הדברים בצורה מדוקדקת. **וְהָיָא כְּלָה שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ הֵינּוּ שְׁהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הַיָּצֵר הַרְעָה שְׁרוּצָה לְעֲשׂוֹת אֶת הָאָדָם מְשַׁנֵּעַ מִמֶּשׁ, חֵס וְשְׁלוֹם** מה זה משוגע ממש? זה נקשר לתחילת התורה, הוא לא מסתכל בחכמה שבכל דבר, ממילא הוא לא מגיע למלכות באופן של תיקון של חן כמו שנתבאר. **כִּי בַעַל עֲבָרָה הוּא מְשַׁנֵּעַ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה אֵין אָדָם עוֹבֵר עֲבָרָה אֶלָּא אִם כֵּן נִכְנַס בּוֹ רוּחַ שְׁטוּת** ואז מה עושים כשנכנסה בו רוח שטות? בפשטות - נכה אותו 'יסר בנך ויניחך ויתן מעדנים לנפשך' (משלי כט, יז), אבל מה העומק של אותה הכאה? **וְכִמוֹ שְׁהַמְשַׁנֵּעִים צְרִיכִים לְהַפְתּוֹם וְלִשׁוֹם עֲלֵיהֶם שְׁמוֹת**, מה עושים כאשר שמים עליהם שם שבדבר? מאריכים את הו' ל'. איך מאריכים את הו' ל'? זה נקרא 'אהיה אשר אהיה', מה זה אהיה? מאריכים אותו. כל אהיה זה המשך של הדבר, יש לו נקודת המשכה. מהו האהיה? אהיה יוצר לו נקודה שהוא עתיד לחזור למה שהוא היה בהתחלה. אהיה הגדרתו הוא היה-א, אהיה לכאורה זה שם של עתיד, אז מה הגדרת הדבר? מה שהיה בעבר - עתיד לחזור בעתיד, זה נקרא אהיה. אז מה שמעיקרא היה י' חיה והפך להיות חוה - הפך להיות ו', מה זה גורם שהאהיה עושה? שזה יתארך ויחזור לנ', זה יהפוך להיות אריכות של י', זה נקרא כותבים עליו שמות, **כְּמוֹ כֵּן מִמֶּשׁ הַתּוֹרָה שְׁעוֹסְקִין הוּא בְּחִינַת מְקֻלוֹת וְשְׁמוֹת** אז המקל הוא צורת ו', והשם מה גורם לו? שזה הופך להיות מו' - מציאות שי י'. כהגדרה כוללת, כידוע, כל שם אהיה הוא בבינה, הוא בבחינה של ח', וזה להחזיר לו את הח' של החכמה. זו חכמה שמתגלה בבינה, בהבחנת הנ'. **שְׁבִזְהֵמְכִין וּמְכִינֵעִין אֶת הַיָּצֵר הַרְעָה** אבל באיזה אופן? **וּמְגַרְשִׁין מִן הָאָדָם אֶת הַשְּׁנֵעוֹן וְהַרוּחַ שְׁטוּת שְׁנִכְנַס בּוֹ, בְּחִינַת וּמְחִינֵן לִיָּה בְּאַלְמָתָא, דְּחִקִּיק עֲלֵיהָ שְׁמוֹת וְכוּ', כְּפִ"ל**. אבל איך על ידי הכאה מסלקים את הרוח שטות? זה העומק שנתבאר - ההכאה הזו גורמת שנעשה מציאות שהו' עצמו מתארך והופך להיות מציאות של דבר שיש בו את כל מציאות השמות. בהגדרה אחרת והיינו הך - שלושה מילויים שיש לו' - ו"ו וא"ו ו"ו. ו"ו עולה בגימטריה כ"ב - זה נקרא שמות של כ"ב אותיות, מכים לו את זה במילוי של יודי"ן, ואז זה נתארך מו' למציאות של י'. זה עומק המדרגה שהוא אומר שמכים אותו במציאות של שמות, כל שמות זה כ"ב אותיות, אבל בעומק, עוד פעם ההבחנה, כאשר הוא חוטא, כוונת הדבר שנחסר לו הח' של החכמה. התכלית להחזיר אותו למדרגת הח' של החכמה, להחזיר אותו למדרגת חכמה קדומה שהיא י'. הי' הזו שמחזירים אותו זו ההבחנה של הדבר כמו שנתבאר שהו' של המקל כתוב עליה שמות היא עולה ממדרגה של ו' למדרגה של י' - זה עומק נקודת התיקון כמו שנתבאר. כשהו' והי' מצטרפים זה הופך להיות ו', לכן כל התיקון כאן הוא במדרגת נו"ן. נחזור ונאמר - את כל השכל כולו צריך לפרש בתורת הנו"ן - ישר והפוך. בהדגשה - ישר והפוך. זה כל מה שהרי מבואר בליקוטי מוהר"ן - שכל תורה צריך לומר אותה באופן של ישר והפוך מדין נ' הפוכים, מדין נ' הפוכים, מדין נ' הפוכים (הרב חזר והדגיש), תורה שאי אפשר לומר אותה דבר והיפוכו, ישר והפוך, פנים ואחור - חסר בה את הנ' המתהפכת. הנ' המתהפכת היא אופן שלמות הדבר. בעומק - נ' במילואה זה ק"ו. פעמיים ק"ו שזה בחינת ב' הנ', זה גימטריה של בריא 31:47??? מצד החיצוניות זה היה ריב - זה כל המחלוקת שהיתה עליו. וכל זה היה, הוא דיבר הרי בלשון של תוקף של ודאות, זה הבריא ??? כנגד הריב שהיה - זה הב' נ' - נ' והיפוכו כמו שנתבאר, וזהו סיכום הסיפא של התורה, **וְזֶהוּ: "אֲשֶׁרֵי תְּמִימֵי דָרְךְ", אֲשֶׁרֵי לְשׁוֹן הַסְּתַפְּלוּת**, כמו שנאמר, **תְּמִימֵי דָרְךְ בְּחִינַת: "עֵקֶב אִישׁ תָּם", שְׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׁכָל כְּפִ"ל הֵינּוּ לְזְכוּת לְהַסְתַּפֵּל עַל הַשְּׁכָל שֵׁישׁ בְּכָל דְּבָר שְׁהוּא בְּחִינַת "עֵקֶב אִישׁ תָּם"** כמו שנתבאר שזה התם, זה בחינת 'מאין תמצא' - מכח התמימות, **זֶה זֹכֵינן עַל יְדֵי הַתּוֹרָה. וְזֶהוּ: הַהוֹלְכִים בְּתוֹרַת ה' כִּי עַל יְדֵי שְׁלוֹמֵד תּוֹרָה בְּכַח**

עַל יְדֵי זֶה נוֹתֵן כַּח לְמַלְכוּת דְּקֻדְשָׁה בְּחִינַת נו"ו כמו שנתבאר - זה מלעילא לתתא הוא מושך מן החכמה למלכות **לְקַבֵּל מִן הַשְּׁכָל, שְׁהוּא בְּחִינַת חֵי"ת** הוא מושך מלעילא לתתא, **וְאֲזֵי נַעֲשֶׂה חֵן** ושנעשה חן - עכשיו מתתא לעילא **וּנְתַקְבְּלִים דְּבָרָיו כְּפִ"ל** או שנתקבלים דבריו לאלה שתחתיו או מתקבלים דבריו - שהוא יוצר חקיקה בלעילא, **וְאֲזֵי נִתְעַלָּה הַחֵן וְהַשְּׁבִיבוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל**

וְכָל הַתְּפִילוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת נִתְקַבְּלִים בהדגשה דייקא 'וכל' מוזכר לעיל ובזה נסתיים כאן התורה, כי להבין ברור - כאשר היה כלי קיבול קודם, ומנסים להכניס לתוכו דבר, אז ??? 33:04 מה שמנסים להכניס אותו הוא או קטן יותר מהכלי קיבול או גדול יותר מכלי הקיבול. אבל אם הדברים עצמם הם אלה שחוקקים את הכלי קיבול - אז 'וכל התפילות והבקשות נתקבלים', כי זה עצמות מציאות - החקיקה נעשית מכח הדבר, ואם החקיקה נעשית מכח הדבר, כמו שהלוחות האותיות חקקו את הלוחות, אז זה לא פחות ולא יותר - כך גם הדברים - התפילות והבקשות שהאדם מתפלל חוקקים את הדבר, אז נעשה מציאות של שלימות.

- [\[ספר ליקוטי מוהר"ן\]](#) 2]

Source: <https://bilvavi.net/shiur/א-תורה-003-ליקוטי-מוהר-ן-003-תורה-א>

Links

[1] <http://breslev.eip.co.il/?key=30>

[2] <https://bilvavi.net/sefer.likutei.moharan>